

Στον ανήφορο με ένα πόδι

[/ Γενικά](#)

Φωτο: του Κώστα Μπαλάφα

Αναμνήσεις σκόρπιες κι ασύνδετες κάπου ξεπροβάλλουν απ' την καταχνιά του χρόνου σαν εφιαλτικό όνειρο.. Ψηλά στα Τζουμέρκα. γύρω στα 19431.

Η Λουκία, μικρή κοπελίτσα εννιά χρονών, στο χωράφι μαζί με άλλες κοπέλες μια ηλιόλουστη ημέρα του Ιουνίου. Χαρά Θεού η φύση. Η άνοιξη μόλις έχει ξεκινήσει εδώ. Και αυτές μοιράζονται με αγάπη ένα καρβέλι ψωμί κάτω μια καρυδιά... Και ξαφνικά τα Γερμανικά αεροπλάνα και μετά θεού χαλασμός... Πού να φυλαχτείς και από τί να πρωτοφυλαχτείς; Από το καυτό μολύβι που πέφτει από τον ουρανό ή από τα βράχια που τινάζονται; Και έπειτα όλα σταματούν ... έτσι ξαφνικά, όπως ξεκίνησαν. Νεκρική ησυχία. Μόνο οι σπαρακτικές της φωνές ακούγονται «το πόδι μου, το πόδι μου με καίει»... και οι φίλες της.. καμιά να μην αποκρίνεται ... πεσμένες κάτω κοιμούνται ένα αφύσικο ύπνο ... τον αιώνιο ύπνο...

Πόση ώρα πέρασε έτσι; ούτε κι αυτή θυμάται ...μα να ο μεγάλος της αδελφός ο Νίκος. Δέκα πέντε χρονών παλικάρι, την έχει τυλίξει σε κουβέρτα, την έβαλε στον ώμο του και τρέχει, τρέχει, πετάει... και το αίμα να κυλά ασταμάτητα.

Κάποτε θα φτάσουν στο πρόχειρο Νοσοκομείο της Αγγλικής αποστολής, θα γίνει

επίδεση και μετά αναμονή με ελπίδες.

Αλλά το αριστερό πόδι μέρα με την ημέρα χειροτερεύει, γίνεται όλο και πιο μαύρο. Δεν υπάρχουν πλέον περιθώρια. Θα πρέπει να κοπεί στο γόνατο. Και ο τραγικός πατέρας να διαμαρτύρεται: «Δεν μπορείτε να κόψετε το πόδι του παιδιού μου. Εγώ είμαι φτωχός άνθρωπος. Πώς θα συντηρώ ανάπηρο κορίτσι, πώς θα το παντρέψω...».

Τί πόνος κι αυτός! Δυο μεγαλύτερα αγόρια έχει και την μικρή χαριτωμένη Λουκία, μοναχοκόρη... Με πόση ευλάβεια δεν τα μεγάλωσε ο φτωχός αυτός τσοπάνος. Ούτε το γάλα τους τ' άφηνε να πίνουν το πρωί, χωρίς προηγουμένως να λένε το «Πάτερ ημών...».

Αλλά δεν γίνεται αλλιώς, το πόδι το οποίο εμφάνισε γάγγραινα θα κοπεί... Το πήρε η μάνα, το τύλιξε στοργικά και το έθαψε κάπου στην άκρη του χωριού. Η Λουκία ποτέ δεν επισκέφθηκε το μνήμα αυτό. Της προκαλούσε πόνο..

Και η μικρή ανάπηρη, ξαπλωμένη στο κρεβάτι του πρόχειρου Νοσοκομείου, μια παλιά εκκλησία, που έχει επιστρατευτεί για τη ... θεραπεία των σωμάτων, κοιτάζει τις εικόνες, βλέπει τους μάρτυρες, βλέπει την πονεμένη μητέρα του Χριστού κάτω απ' το Σταυρό και παρηγοριέται. Σε λίγο καιρό θα γίνει καλά και θα ξαναβγεί και πάλι με τις φίλες της... όσες απέμειναν. Τώρα αισθάνεται εξαντλημένη, έχει ανάγκη από ηρεμία. Αλλά σε τέτοιους ταραγμένους καιρούς που να βρεθεί η ηρεμία; Γιατί να η νέα φοβερή είδηση; Οι Γερμανοί έφτασαν στο χωριό! ... Τρόμος και πανικός!.. .. Τρέχει ο Νίκος στο Νοσοκομείο, την αρπάζει τη ρίχνει για άλλη μια φορά στον ώμο και πηδά απ' το παράθυρο. Ίσα που πρόλαβε. Σε λίγο το Νοσοκομείο καίγεται ολόκληρο μαζί με όσους αρρώστους απέμειναν. Μαζί καίγονται και τα χαρτιά με το ιστορικό της Λουκίας. Έτσι δε θα μπορέσει ποτέ να αποδείξει ότι ήταν θύμα βομβαρδισμού για να πάρει σύνταξη. Για να ζήσει θα αναγκαστεί αργότερα να δουλέψει.

Η συνέχεια της ανάρρωσης σε άλλο χωριό.. Κάποτε θα γυρίσει στο χωριό της και τώρα θα χοροπηδά στο ένα πόδι. Πού να βρεθούν πατερίτσες εκεί ψηλά στο βουνό. Και τα άλλα παιδιά να κοιτάζουν με περιέργεια και να λένε: «Η κουτσή, η κουτσή»... και αυτή να κρύβεται απ' τη ντροπή της. Πάει και το σχολείο, πάνε και τα γράμματα...

Και όταν θα τελειώσει ο πόλεμος και θα πάει ν' ανασάνει ο κόσμος, θα ξεκινήσουν νέες περιπέτειες. ... Θα ανέβουν οι αντάρτες στο χωριό και οι χωρικοί θα χωριστούν στα δυο. Και η φιλήσυχη οικογένεια της Λουκίας θα ξεχειμωνιάσει κρυμμένη σ' ένα μαντρί. Στριμωγμένοι όλοι σε ένα δωμάτιο μαζί με τις λίγες

κατσίκες που γλύτωσαν τη μανία των νέων εισβολέων.

Ο εφιάλτης θα τελειώσει κάποτε και θα αφήσει έντονα τα σημάδια του παντού και στη Λουκία ένα μόνο πόδι. Μ' αυτό θα ανεβεί από δω και μπρος τον ανηφορικό δρόμο της ζωής. Μόνο που η πληγή στο κομμένο πόδι δεν κλείνει. Οι γιατροί στην Άρτα θα το κοντύνουν λίγο ακόμη. Όμως ούτε και τώρα θα κλείσει η πληγή.

Έτσι απρόσμενα θα 'ρθει στο χωριό αυτός ο καλός συγχωριανός που μένει στην Αθήνα. Το είδε το κορίτσι και το πόνεσε. Θα το πάρει στην οικογένεια του υπό την προστασία του, υπό την προστασία της Παναγίας μας...

Η ζωή στην Αθήνα είναι πιό οργανωμένη. Υπάρχει το ΚΑΠΑΨ, όπου οι ανάπηροι μαθαίνουν τέχνες. Υπάρχουν και τα μεγάλα Νοσοκομεία για να φροντίσουν το πόδι της. Όμως, κάθε λίγο και νέα εγχείρηση, συνολικά δεκαοχτώ εγχειρήσεις (!), το κομμένο πόδι γίνεται όλο και πιό κοντό κι η πληγή δεν λέει να κλείσει. Μέχρι που ένας γιατρός στη Βούλα θα ανακαλύψει ένα μεταλλικό θραύσμα, πού έχει μείνει στη σπονδυλική στήλη. Η νέα εγχείρηση θα κρατήσει 12 ώρες και η ανάρρωση 6 μήνες...

Δύσκολος και ανηφορικός ο δρόμος της Λουκίας, αλλά δεν διαμαρτύρεται. «Ότι θέλει ο καλός Θεούλης. Μεγάλο τα' όνομά Του. Τόση βροχή στέλνει στη γη και η γη την πίνει». Και ο Άγγελός της από κοντά καταγράφει κάθε κοπιαστικό της βήμα και η πρόνοια του Θεού ανοίγει διεξόδους εκεί που δεν το περιμένει..

Με τη βοήθεια των συγχωριανών της έχει βρει απασχόληση στο ΠΙΚΠΑ, κάνοντας παρέα στα μικρά παιδιά. Προσωρινή δουλειά, αλλά κάτι είναι κι αυτό... Μια μέρα εκεί που βαδίζει σιγά-σιγά απ' το ΠΙΚΠΑ προς την εκκλησία τη σταματά μια καλοντυμένη κυρία. Της κάνει εντύπωση η φτωχή κοπέλα με τις πατερίτσες και το φωτεινό πρόσωπο. Την πλησιάζει, ζητά να μάθει την ιστορία της και συγκινείται. Κάτι ξέρει κι αυτή από πόνο. Έχει χάσει την κόρη της πρόσφατα. «Παιδί μου, ο άντρας μου είναι οδηγός της Βασίλισσας. Θα μιλήσω στην πριγκίπισσα Ειρήνη για σένα». Και να έτσι άπω το πουθενά βρίσκει εργασία η Λουκία και μάλιστα στα μέτρα της. Θα προσληφθεί σε στρατιωτικό Νοσοκομείο να ράβει και να σιδερώνει. Είναι και το εκκλησάκι των Αγίων Αναργύρων, το οποίο αναλαμβάνει να το φροντίζει με πολλή αγάπη. Πόσο ευτυχισμένη αισθάνεται τώρα. Για τα επόμενα είκοσι χρόνια θα έχει δουλειά και ασφάλιση. Δεν θα επιβαρύνει πλέον κανένα.

Εξήντα έξι χρόνια πέρασαν από τον τραγικό Ιούνιο του 43 και η μικρή κοπελίτσα των Τζουμέρκων είναι ηλικιωμένη γυναίκα πλέον. Μένει σ' ένα μικρό διαμερισματάκι, το οποίο αγόρασε στην Αθήνα με τις οικονομίες της. Είναι αδύνατο να φανταστείς, ότι αυτή η γυναίκα με το χαμογελαστό και φωτεινό

πρόσωπο έχει ανέβει ένα τόσο ανηφορικό δρόμο και μάλιστα με ... ένα πόδι.

Από το '43 μέχρι σήμερα έχει κάνει συνολικά 33 εγχειρήσεις!

Μετά τις εγχειρήσεις στο πόδι ήλθαν οι γαστρορραγίες, αποτέλεσμα της καταπόνησης στην εργασία, και η αφαίρεση του μεγαλύτερου μέρους του στομάχου. Το πάγκρεας και αυτό υπολειπεται. Το φαγητό ελάχιστο και με πολλή προσοχή. Παθαίνει υπογλυκαιμικές κρίσεις και τότε καταρρέει. Πολλές φορές έφτασε κοντά στο θάνατο, αλλά πάντα κατά θαυμαστό τρόπο κάποιος την έσωσε. Έπειτα είναι ο καλός αυτός γιατρός, που τη φροντίζει σαν μητέρα του. Και χωρίς αμοιβής. Κάθε απόγευμα στις επτά θα την πάρει τηλέφωνο να μάθει τι κάνει. Όταν παθαίνει κρίση του τηλεφωνεί και αυτός φτάνει αμέσως κοντά της. Τις προάλλες τον φώναξε μεσάνυχτα και τη βρήκε σε τραγική κατάσταση. Την πήρε αγκαλιά και τι μετέφερε ο ίδιος στο Νοσοκομείο. Η πίεσή της είχε πέσει στο 4! Ίσα που την πρόλαβε.

Πολύ μεγάλη ευγνωμοσύνη αισθάνεται για όλα αυτά η Λουκία. Η πρώτη της κίνηση σ' αυτόν που θα την εξυπηρετήσει είναι να του φιλήσει το χέρι. Είναι σαν να φιλάει τω χέρι του καλού της πατέρα. Φτωχός τσοπάνος εκείνος με τρία παιδιά, μόλις που τα 'φερνε βόλτα. Όμως όταν έπηζε τυρί έπαιρνε το πρώτο κομμάτι που έφτιαχνε, έβγαινε στο δρόμο και το 'δινε στο φτωχό που θα περνούσε. Αν δεν είχε και πού να κοιμηθεί τον φιλοξενούσε στο φτωχικό τους. Μία φορά διαμαρτυρήθηκε η μάνα. «Μη μιλάς γυναίκα», την αποπήρε αυτός, «πού ξέρεις πώς θα είναι αύριο τα παιδιά μας»! ... Ναι είναι οι καλοσύνες και η ευλάβεια των γονέων της που την σκέπασαν σαν «πάπλωμα» όλα αυτά τα χρόνια. Όταν ο πατέρας της την αποχαιρετούσε δακρυσμένος καθώς αυτή ξενιτευόταν στην Αθήνα, τρεις εντολές της έδωσε: «μην κλέψεις, μην πεις ψέματα, μην αμαρτήσεις». Και αυτή κράτησε όλα αυτά και όλη την πατρογονική ευλάβεια σαν ιερά παρακαταθήκη, άκοσμη και τότε που ένας προϊστάμενος της ζήτησε άλλα πράγματα... και την άφησε εφτά ολόκληρους μήνες απλήρωτη... Γι' αυτό είναι τόσο ήρεμο και τόσο φωτεινό το πρόσωπο της Λουκίας!

.....

Τώρα είναι πρωί και περιμένει καθιστή τη γειτόνισσα, κα Σοφία, που θα την βοηθήσει στο μπάνιο και μετά θα της πλύνει τα ασπρόρουχα. Στην κα Σοφία έχει δώσει κλειδί του διαμερίσματος. Όπου να 'ναι θα 'ρθει...

Και να κάποια στιγμή αισθάνεται ένα χάδι στην πλάτη και ακούει τη γνώριμη φωνή της. Πολύ αθόρυβα ήρθε σήμερα η Σοφία. Θα 'χε φαίνεται αφαιρεθεί με τις σκέψεις της γιατί δεν άκουσε την πόρτα να ανοίγει.. Με πόση φροντίδα και αγάπη την

τακτοποιεί... και μετά πλένει τα ρούχα στο χέρι και τα απλώνει στο μπαλκόνι...

-Και τώρα, Λουκία μου, θα φύγω, έχω δουλειά στην εκκλησία. Θέλεις κάτι άλλο;

Και φεύγει πάλι αθόρυβα, όπως ήλθε, μόνο αυτή τη φορά κάτι σαν λάμψη φάνηκε από τη μεριά της πόρτας... Μένει για λίγο σκεπτική. Πολύ περίεργη η επίσκεψη της Σοφίας σήμερα. Θα την πάρει τηλέφωνο. Ίσως περάσει από το σπίτι προτού πάει στη γειτονική εκκλησία.

-Κα Σοφία...

-Καλημέρα, Λουκία μου. Ετοιμάζομαι, σε λίγο φτάνω. Συγγνώμη που καθυστέρησα, αλλά σου είχα πει ότι θα αργήσω σήμερα.

- Μα ... εσύ δεν ήσουν εδώ πριν λίγο;

-Τί λες, Λουκία μου, πώς να ήμουν εκεί, αφού τώρα σηκώθηκα; Μήπως με είδες στον ύπνο σου;

-Στον ύπνο μου; Λες να αποκοιμήθηκα;

Μα αφού είμαι πλυμένη, καθαρή... Και τα ρούχα ποιός τα 'πλυσε και τα' άπλωσε στο μπαλκόνι;

- Είναι τα ρούχα απλωμένα; ... Έρχομαι αμέσως, Λουκία...

Σε λίγο άνοιξε η πόρτα του διαμερίσματος, ακούστηκε καθαρά το κλειδί τώρα, και οι δυο γυναίκες να σταυροκοποούνται ασταμάτητα και ανά κλαίνε.

- Ποια να 'ταν, Λουκία μου;

-Δεν ξέρω. Πάντως μού είπε ότι έχει δουλειά στην εκκλησία.

- Λες να 'ταν η Αγία της ενορίας μας;

- Μήπως η Παναγία; Αύριο φέρνουν αντίγραφο της εικόνας της απ' τ' Άγιο Όρος στη γειτονική ενορία.

-Λες να πέρασε από δω να σε χαιρετήσει η Παναγία προτού εγκατασταθεί στο νέο της σπίτι; Και εγώ, ποιά είμαι η ανάξια, που πήρε η Παναγία τη μορφή μου;

.....

Οι πολύτιμοι θησαυροί κινδυνεύουν όταν κοινοποιηθούν. Γι' αυτό η κα Λουκία κράτησε μυστικό το γεγονός.... Μόνο ένα μήνα αργότερα, που την επισκεφθήκαμε,

μας ρώτησε διστακτικά λίγο πριν φύγουμε. Έχετε λίγο χρόνο; Εάν δεν είχαμε λίγο χρόνο, δέον θα μας ανέφερε το γεγονός..

Πόσες επισκέψεις γίνονται κάθε μέρα επίσημες και μη; Πόσοι από μας είχαμε την τιμή να έχουμε τόσο υψηλούς επισκέπτες, όπως η φτωχή και βασανισμένη κα Λουκία απ' τα Τζουμέρκα με το κομμένο πόδι;

Και διερωτάται με απορία η Λουκία. «Πολλές φορές έφτασα πολύ κοντά στο θάνατο και δεν με πήρε κοντά του ο Θεός. Τί άραγε θέλει από μένα;»...

Δεν θέλει από σένα, κα Λουκία, ο Θεός· θέλει από μ α ς, που με δυο πόδια και τέσσερις ρόδες χωλαίνουμε στις ανηφόρες και αναζητούμε στηρίγματα...

Β. Π.

1. Τα γεγονότα και τα πρόσωπα είναι πραγματικά. Έχει γίνει αλλαγή μόνο των ονομάτων.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ «Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΑΣ» ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2010

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΑΠ. ΒΑΔΡΑΧΑΝΗΣ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Πηγή: pmeletios.com